

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.,** zastoupený JUDr. Zuzanou Pospíšilovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 47/73, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2015, č. j. 105331/2015/KUSK-DOP/HRO, sp. zn. 105331/2015/KUSK/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2017, č. j. 51 A 20/2015 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Rozsudek krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí

[1] Rozsudkem ze dne 2. 6. 2017, č. j. 51 A 20/2015 – 46, Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2015, č. j. 105331/2015/KUSK-DOP/HRO, sp. zn. 105331/2015/KUSK/3, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Beroun (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 7. 2015, č. j. MBE/47126/2015/SPR-MaF, sp. zn. 7286/2015/SPR.

[2] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 19. 2. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit porušením § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu tím, že dne 14. 5. 2015 v 23:10 hodin v obci Beroun, ulici Jánošíkova, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky BMW, registrační značky X, pod vlivem alkoholického nápoje s prokázanou hladinou 0,03 ‰ alkoholu v krvi. Za to mu byla podle § 125c odst. 4 písm. c) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), ve spojení s § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích.

[3] Žalobce proti rozhodnutí obou správních orgánů brojil žalobou ke krajskému soudu a domáhal se zrušení těchto rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného a žalobu zamítl jako nedůvodnou. V odůvodnění mimo jiné zdůraznil, že v České republice platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Žalobce dle krajského soudu sdělením informace o požití léků sám připustil, že jel bezprostředně po požití alkoholu. Každému řidiči však musí být zřejmé, že požitím předmětných léků může dojít k ovlivnění pozornosti při řízení vozidla, přičemž k naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku stačí nedbalost, a žalobce ji tedy svým jednáním naplnil.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku krajského soudu podal včasnou kasační stížnost, kterou napadl rozsudek krajského soudu v celém jeho rozsahu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Namítl, že v době kontrolního měření nebyl pod vlivem alkoholu a nevěděl, že by mohl být, protože v žádném z příbalových letáků léků, které užil, není řízení motorového vozidla zakázáno. Správní orgány se tímto nezabývaly a vycházely pouze z podkladů Policie České republiky včetně záznamů dechové zkoušky, s jejichž použitím jako důkazu ve správním řízení stěžovatel nesouhlasil. Tím správní orgány porušily zásadu vyšetřovací a zásadu *in dubio pro reo* a nepřihlédly ani k jím předloženému znaleckému posudku. Dále tvrdil, že určování hladiny alkoholu v krvi na základě dechové zkoušky provedené přístrojem Dräger je nepřesné, pouze orientační a v jeho případě bylo navíc provedeno v rozporu s Pracovním postupem ČMI, přičemž k prokázání naplnění skutkové podstaty neměly postačovat pouhé hodnoty z takto provedeného měření. Vyjádření společnosti Dräger Safety, s. r. o., na něž odkazuje krajský soud, nebylo součástí spisu a stěžovatel neměl možnost se k němu vyjádřit. Nadto stěžovatel namítl, že nebyl poučen podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a vydaná rozhodnutí pro něj byla překvapivá. Nesouhlasil ani s výší sankce, která mu připadala neúměrně přísná. Na základě těchto námitek požadoval stěžovatel zrušení rozsudku krajského soudu, vrácení věci k dalšímu řízení a přiznání náhrady nákladů řízení.

[6] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovateli byla uložena sankce za jízdu pod vlivem alkoholu, neboť mu i po odečtení odchylky měřicího přístroje byla prokázána hladina alkoholu v krvi ve výši 0,03 g/kg. V České republice platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu v krvi. Správní orgány nezkoumají, jak se alkohol dostal do organismu řidiče. Stěžovatel mohl podstoupit lékařské vyšetření k prokázání, že žádný alkohol nepožil, což však odmítl. Správní orgány shromáždily dostatek důkazů a dospěly k jednoznačnému názoru, že se obviněný přestupku dopustil. Dále žalovaný uvedl, že stěžovatel byl řádně poučen o svých právech oznámením o zahájení správního řízení a předvoláním ze dne 10. 6. 2015, č. j. MBE/38137/2015/SPR-MaF, doručeném stěžovateli do vlastních rukou podle doručenky dne 12. 6. 2015 a dále při ústním jednání dne 22. 7. 2015, při němž sdělil, že nemá žádné návrhy na doplnění spisu, a toto potvrdil svým podpisem. Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném rozsudku a požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

[7] Stěžovatel na vyjádření žalovaného reagoval sdělením, ve kterém odkázal na svou kasační stížnost a pouze dodal, že žalovaný nesprávně uvádí, že byly naměřeny hodnoty alkoholu v krvi, což však měřicí přístroj neumí. Stěžovatel také vyjádřil svůj nesouhlas s náhradou nákladů žalovanému.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a stěžovatelem uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by měl v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že takovými vadami netrpí.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Ze správních spisů vyplynuly následující skutečnosti. Dne 14. 5. 2015 ve 23:10 hodin byl při jízdě v obci Beroun, ulici Jánošíkova, zastaven hlídkou Policie ČR stěžovatel jako řidič motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značka X, a podroben orientační dechové zkoušce přístrojem Dräger Alcotest 7510 Standard za účelem zjištění obsahu alkoholu v dechu. První měření proběhlo ve 23:13 hodin a ukázalo 0,27 ‰, druhé měření provedené ve 23:25 hodin poté 0,3 ‰ alkoholu v dechu. Po odečtení odchylky měřicího přístroje byl tedy celkový výsledek měření 0,03 ‰ alkoholu v dechu. Stěžovatel byl poučen o možnosti podstoupit na vlastní náklady lékařské vyšetření a odběr biologického materiálu, toho však nevyužil. Pouze uvedl, že žádný alkohol předmětného ani předcházejícího dne nepožil. Poté byl seznámen s výsledky měření a záznamy dechových zkoušek podepsal, stejně jako následně sepsané oznámení dopravního přestupku. Nato mu byl zadržen řidičský průkaz č. X a další jízda mu byla zakázána.

[11] Dne 28. 5. 2015 nahlížel žalobce do správního spisu a také předložil podání s názvem „Doplnění spisu, vysvětlení a žádost o vydání řidičského průkazu“, v němž uvedl, že má zlomenou lícní kost (což doložil lékařskou zprávou ze dne 27. 4. 2015), kvůli čemuž užívá antibiotika, jeho žena a syn onemocněli (což doložil e-mailem ze dne 11. 5. 2015, v němž se stěžovatel omluvil z důvodu nemoci manželky a syna z jednání ohledně rozdělení dotací předsedovi sportovní komise Mgr. T.), přičemž on sám začal užívat

k antibiotikům preventivně léky, jejichž příbalové letáky doložil. Jednalo se o Bromhexin, Stoptussin, Sinupret a Dr. Theis Echinacea. Taktéž uvedl, že, jak již sdělil Policii ČR při dechové zkoušce, vzhledem k úrazu a užívání antibiotik žádné alkoholické nápoje nepožil a jediný alkohol mohl pocházet z uvedených léků.

[12] Dne 12. 6. 2015 bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 22. 7. 2015, jejichž součástí bylo mj. i poučení o možnosti navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po dobu řízení až do vydání rozhodnutí a možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Protokol o ústním jednání ze dne 22. 7. 2015 obsahuje mj. opětovné poučení stěžovatele ve výše uvedeném smyslu, stěžovatelovo vyjádření, že již nic oproti svému předchozímu písemnému stanovisku doplnit nechce a že žádné návrhy na doplnění spisu nemá, záznam o provedeném dokazování v protokolu uvedenými listinami a vlastnoruční podpisy stěžovatele, mj. i u informace správního orgánu I. stupně o tom, že v daný den bylo ukončeno jednání za účelem písemného vyhotovení rozhodnutí, které mělo být zasláno stěžovateli na jím uvedenou adresu pro doručování. Téhož dne pak správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí specifikované v odstavci [2] tohoto rozsudku, proti němuž podal žalobce včas odvolání, k němuž přiložil znalecký posudek vyhotovený Prim. MUDr. Michalem Beranem, Ph.D., znalcem Městského soudu v Praze. V tomto posudku odpovídal znalec na otázky, zda ovlivnil alkohol obsažený v lécích výsledek dechové zkoušky stěžovatele, a pokud ano, zda alkohol v lécích požitých stěžovatelem byl dostatečný pro naměřené hodnoty, nebo stěžovatel musel požít alkohol i z jiného zdroje. Jiné podklady doplněny nebyly a žalovaný rozhodl, jak je uvedeno pod bodem [1].

[13] Nejdříve se Nejvyšší správní soud zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozsudku krajského soudu. Pokud by totiž byl nepřezkoumatelný, nebylo by nezbytné zabývat se dalšími námitkami. Stěžovatel nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu namítal pouze v obecné rovině, aniž by konkretizoval její důvody, a proto se jí Nejvyšší správní soud taktéž věnoval v obecné rovině. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou. Po podrobení napadeného rozsudku krajského soudu těmto kritériím dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je přezkoumatelný. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními důvody stěžovatele a uvedl postup i důvody posuzování daných skutečností i samotného rozhodnutí (viz str. 8 – 11 rozsudku krajského soudu). K námitce stěžovatele, že krajský soud při rozhodování vycházel z vyjádření společnosti Dräger Safety, s. r. o., které stěžovatel neměl k dispozici a nebylo součástí spisu, je třeba uvést, že tento dokument nebyl podkladem pro rozhodnutí, měl pouze vykreslit názor krajského soudu a jeho nepřítomnost ve spise nemá za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí ani jinou vadu řízení.

[14] Stěžovatel namítal, že nebyl pod vlivem alkoholu a ani nevěděl, že by mohl být, protože příbalové letáky jím užívaných léků neuvádí zákaz řízení po jejich užití. K tomu stěžovatel uvedl, že na základě požití těchto léků nemohlo dojít k ovlivnění alkoholem. Tato námitka však není důvodná, neboť při posuzování naplnění skutkové

podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn, ale postačuje, že ovlivněn byl, tedy že se v jeho těle nacházel alkohol (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015 – 32). V České republice platí tzv. nulová tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, podle které k ovlivnění řidiče může dojít jakýmkoli množstvím alkoholu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2017, č. j. 2 As 157/2017 - 42). V příbalovém letáku dodaném stěžovatelem do správního spisu je k léku Bromhexin uvedeno: „*Vzhledem k obsahu 41 obj. % alkoholu přípravek není vhodný pro osoby, jejichž práce vyžaduje zvláštní soustředění (např. řidiči).*“ K léku Stoptussin se uvádí: „*Přípravek může ovlivnit nepříznivě činnost vyžadující zvýšenou pozornost, koordinaci pohybů a rychlé rozhodování (např. řízení motorových vozidel,...).*“ Taktéž se k němu uvádí: „*Přípravek Stoptussin obsahuje 38 obj. alkoholu.*“ K léku Sinupret je uvedeno: „*Přípravek obsahuje 19 objemových % alkoholu. ... Přípravek je bezpečný, ovlivnění pozornosti při řízení motorových vozidel je nepravděpodobné.*“ K léku Dr. Theiss Echinacea pak se uvádí: „*Obsahuje alkohol 22% obj.*“. Obsahu příbalových letáků se věnoval správní orgán I. stupně (viz str. 3 rozhodnutí orgánu I. stupně), žalovaný (viz str. 5 rozhodnutí žalovaného) i krajský soud (viz str. 8 rozsudku krajského soudu). Z uvedeného zřetelně vyplývá, že všechny z uvedených léků obsahují alkohol a u dvou z nich je uvedeno výslovné upozornění na nevhodnost řízení motorových vozidel po jejich požití. K tomu je třeba dodat, že k naplnění skutkové podstaty přestupku stačí podle § 3 zákona o přestupcích jednání v nedbalosti. Nejvyšší správní soud se tak v tomto bodě zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, že stěžovatel svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.

[15] Další námitkou stěžovatele bylo, že správní orgány vycházely pouze z podkladů Policie ČR a neprováděly vlastní šetření, čímž porušily svou povinnost podle § 2 správního řádu, tedy zjišťovat stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a zároveň zásadu vyšetřovací a zásadu *in dubio pro reo* a krajský soud tento postup svým rozhodnutím potvrdil. V přestupkovém řízení je správní orgán povinen provést jen ty důkazy, které povedou k objasnění věci. Je-li skutkový stav dostatečně zjištěn na základě listin předložených Policií ČR, není třeba provádět další důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 152/2014 - 30). Stejný závěr platí i pro tvrzení stěžovatele, že k prokázání naplnění skutkové podstaty nestačí pouhé hodnoty z měření, což dokládal usnesením Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 2010, č. j. 6 Tdo 351/2010, ve kterém se však jednalo o posuzování „stavu vylučujícího způsobilost řídit motorové vozidlo“ jako podmínky odpovědnosti za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky, a jeho závěry tak nelze použít na projednávaný případ. Dostatečnost současných důkazů v tomto případě vyslovil už správní orgán I. stupně a žalovaný i krajský soud jej potvrdili, přičemž Nejvyšší správní soud nenašel důvod k vyslovení opaku. V rámci této námitky stěžovatel zmínil i to, že nesouhlasil s použitím záznamů dechové zkoušky jako důkazu ve správním řízení. K tomu Nejvyšší správní soud dodává pouze tolik, že stěžovatel tyto výtisky podepsal. Stejně tak stěžovatel podepsal i Oznámení přestupku/Odevzdání věci ze dne 14. 5. 2015, č. j. KRPS – 168591/PŘ-2015-010210, a k nim v části určené k vyjádření osoby k okolnostem, které jsou jí kladeny za vinu, neuvedl žádné námitky. Z podpisů obou dokumentů stěžovatelem plyne, že dechová zkouška byla provedena u osoby stěžovatele; on to ostatně ani nepopírá. Použití záznamů dechové zkoušky jako důkazu ve správním řízení tedy nic nebránilo.

[16] Podle názoru stěžovatele navíc správní orgány ani krajský soud řádně nepřihlédly k jím navrhovanému znaleckému posudku. Ke znaleckému posudku, který si stěžovatel nechal vypracovat znalcem Městského soudu v Praze, Prim. MUDr. Michalem Beranem, Ph.D., však přihlédl jak žalovaný, tak krajský soud, přičemž se oba vypořádali s výsledky znaleckého posudku a uvedli své závěry i jejich důvody. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl: „*správní orgán ... neustanovil znalce ..., neboť by do řízení o přestupku nepřinesl žádné nové skutečnosti, což ostatně prokazuje i závěr znaleckého posudku vypracovaného na žádost obviněného, kdy znalec zkonstatoval, že obviněný alkohol požil, a že nelze vyloučit, že byla způsobena jen alkoholem, obsaženým v lécích.*“ (viz str. 6 rozhodnutí žalovaného). Krajský soud pak ve svém rozhodnutí uvedl: „*Posudek tedy nevyvrací skutečnost, že žalobce požil alkohol před jízdou, dokonce nevyvrací ani skutečnost, že žalobce měl alkohol v krvi...*“ (viz str. 8 rozsudku krajského soudu).

[17] Stěžovatel také namítal, že měření alkoholu v krvi tímto způsobem je nepřesné a pouze orientační. Navíc použitý měřicí přístroj měří alkohol v dechu, ne v krvi, což je hodnota zásadní pro spáchání přestupku. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že součástí spisu správního orgánu I. stupně je i Ověřovací list analyzátoru alkoholu v dechu typu Dräger Alcotest 7510 Standard č. 1014-OL-32415-14 ze dne 16. 12. 2014, ze kterého vyplývá, že měřidlo vyhovuje limitům stanoveným v doporučení OIML R 126, přičemž toto ověření platí do 16. 12. 2015. Toto ověření nezaniklo ani žádným ze způsobů uvedených v § 7 odst. 2 vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 262/2000 Sb. V době měření alkoholu v dechu stěžovatele měl tedy analyzátor platné ověření, a jednalo se proto o přístroj způsobilý k měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 2 As 218/2017 - 22). Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že dechová zkouška je orientační, avšak možnou nepřesnost je možné korigovat pomocí tzv. odchylky měření přístroje v hodnotě 0,04 g/kg a tzv. fyziologické hladiny alkoholu v krvi ve výši 0,2 g/kg, která může být způsobena jinak než požitím alkoholu. Pro zpřesnění měření je proto nutné tyto hodnoty odečíst od hodnot naměřených dechovým analyzátorem (viz zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015 – 32, a ze dne 21. 7. 2017, č. j. 2 As 157/2017 – 42, nebo také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011 - 79). Hodnota vzniklá po odečtení odchylky 0,24 g/kg od naměřené hodnoty je pak hodnotou výslednou a její výše větší než 0,00 g/kg dokazuje přítomnost určitého (již netolerovatelného) množství alkoholu v organismu stěžovatele. K námitce týkající se pojmů „alkohol v dechu“ a „alkohol v krvi“ je vhodné zmínit, že dechové analyzátory automaticky přepočítávají hodnotu naměřeného alkoholu v dechu na hodnotu alkoholu v krvi a tuto zobrazují jako výsledek měření.

[18] Co se týče námitky rozporu postupu měření s Pracovním postupem Českého metrologického institutu, podle rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, je obecně možné vznést obdobnou námitku až jako žalobní před správními soudy, i když nebyla vznesena před správními orgány. V projednávaném případě však krajský soud správně posoudil námitku jako opožděnou, neboť ji stěžovatel uplatnil až v replice k vyjádření žalovaného dne 8. 6. 2016, aniž by ji uvedl v samotné žalobě. Stěžovatel v žalobě sice namítá, že měření bylo nepřesné a orientační, avšak toto konkretizuje ve vztahu k použití konkrétního měřicího přístroje, nikoli metodice měření.

Námitka tak byla uplatněna až po lhůtě k podání žaloby, a proto v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. Na základě toho k ní nebylo možné přihlédnout před krajským soudem a ani Nejvyšší správní soud podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nemůže přihlédnout k námitce, která nebyla uplatněna v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být zkoumáno, i když uplatněna být mohla.

[19] K námitce, že stěžovatel nebyl poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu a vydaná rozhodnutí tak pro něj byla překvapivá, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Podle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Poučení bylo v případě stěžovatele, jak správně uvedl krajský soud, obsaženo v Oznámení o zahájení řízení a předvolání ze dne 10. 6. 2015, č. j. MBE/38137/2015/SPR – MaF, sp. zn. 7286/2015/SPR, v němž správní orgán I. stupně výslovně uvádí v části poučení: „*Před vydáním máte právo vyjádřit se k jeho podkladům (§ 36 správního řádu). Dále máte právo…*“ Toto bylo podle doručenky doručeno stěžovateli do vlastních rukou dne 12. 6. 2015. Na ústním jednání konaném 22. 7. 2015 byl stěžovatel seznámen se spisovým materiálem a výslovně uvedl: „*Já jsem vše uvedl do písemného prohlášení, a tak k tomu již nemám co doplnit. Nemám žádné návrhy na doplnění spisu.*“ a toto prohlášení v protokolu o ústním jednání také podepsal. Z výše uvedeného tedy jasně vyplývá, že stěžovatel byl správním orgánem I. stupně řádně poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu a byla mu dána možnost se k podkladům vyjádřit. V odvolacím řízení pak do spisu přibyl pouze jediný materiál, a to znalecký posudek předložený samotným stěžovatelem. Z toho důvodu není možné, že by s ním seznámen nebyl. Nejvyšší správní soud tak má za to, že stěžovatel byl dostatečně poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům podle § 36 odst. 3 správního řádu.

[20] Nakonec stěžovatel namítal i nepřiměřenost udělené sankce, která je podle něj příliš přísná. Podle § 125c odst. 4 písm. c) zákona o silničním provozu se za tento přestupek uloží pokuta od 2500 Kč do 20 000 Kč a podle odst. 5 stejného ustanovení i zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Od udělení těchto sankcí nelze upustit (viz § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu). Stěžovateli byla uložena pokuta 2500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce šesti měsíců. Sankce tak byla uložena na samé spodní hranici, kterou zákon o silničním provozu umožňoval. Ústavní konformita takto stanovených spodních hranic sankcí již byla předmětem řízení před Ústavním soudem, přičemž tento dospěl k závěru, že takto pevně nastavené minimální sankce nejsou v rozporu s ústavním pořádkem (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Závěrem tak Nejvyšší správní soud uvádí, že se neztotožňuje s námitkami stěžovatele, z výše uvedených důvodů považuje kasační stížnost za nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, *(n)estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu právo na

náhradu nákladu nenáleží. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, a Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měl, se tato náhrada nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu